

Interjú a Jean-Michel Ribes – Monológok, bilógok, trilógok rendezőjével és színészeivel

JOHN

2017. december 17.

Forrás: sajtóanyag

November 29-én az RS9 színházban a HoldonGolf Project egy nem mindennapi darabot mutatott be a közönségnek: a kortást író, Jean-Michel Ribes *Monológok, bilógok, trilógok* című művét, Cortés Sebastián rendezésében. A fantasztikus darabról készült kritika az alábbi [linken](#) olvasható – most azonban saját véleményem helyett valami sokkal izgalmasabbal is szolgálhatok. Nem csupán azon szerencsések egyike voltam, akik az elsők között láthatták a darabot, de a rendező, Cortés Sebastián és a színész trió hölgy tagja, Bach Zsófia voltak olyan kedvesek, hogy egy rövid interjú keretein belül megválaszolják néhány kérdésem a darabbal kapcsolatban.

Ezúton is köszönöm együttműködésüket!

Forrás: sajtóanyag

Kérdések Cortés Sebastiánhoz:

C&S: Hogyan talált rá a szerzőre? Mi fogta meg annyira a műben, hogy úgy döntött, darabot farag belőle?

Cortés Sebastián: Ez volt az első közös munkánk a HoldonGolf társulatával, úgyhogy szempont volt, hogy a megismerkedés jegyében egy nem túl sok szereplős darabbal kezdjünk. Böngészttem kortárs darabok között és valamiért Örkény *Egypercesek* zakatoltak a fejemben, miközben keresgéltem. Végül véletlenül bukkantam rá erre a darabra, amely szerintem nagyon közel áll hozzájuk; azonnal megfogott a humora, az aktualitása, a szerkezete.

C&S: Mennyi idő telt el az ötlet megszületése és a kivitelezés között?

Cortés Sebastián: Nyáron született megállapodás köztem és Kathy Zsolt, a HoldonGolf vezetője között, hogy ősszel létrehozunk valamit közösen. Akkor találtam rá a Ribes-darabra; októberben pedig már el is kezdtük próbálni.

C&S: A HoldonGolf Projekt Facebook oldalán jó néhány kép van a készülési periódusból, főleg, ami a díszletet illeti. Ön is részt vett az előkészületek valamennyi fázisában?

Cortés Sebastián: Az előadás szinte minden eleme mindannyiunk közös munkájának eredménye. A színészek és én éppúgy szereltünk-szállítottunk díszletet, gyűjtöttünk kellékeket, mint az előadás produkciós menedzserei.

C&S: Mi volt a legemlékezetesebb élménye a színdarab rendezése során?

Cortés Sebastián: Nehéz kiragadni egyet. Nagyon jó volt ezzel a szellemes anyaggal dolgozni, a feszes munka ellenére nagyon hálás volt. A díszletet is mi állítottuk össze – ehhez kapcsolódik egy emlék. A darabban játszó erkélykorlátot két kerítéselemből állítottuk össze. Kocsival hoztuk el őket a barkács áruházból, de kiderült, hogy eredeti pompájukban nem férnek be az autóba. Egyébként is szerettem volna, ha az erkélykorlát a színpadkép egészéhez illően „romos”, úgyhogy Kathy Zsolt és én egy bohócjelenetbe illő fél órát töltöttünk azzal, hogy a

parkolóban szerszámok nélkül megpróbáljuk szállíthatóvá amortizálni a kerítéselemeket. Ugráltunk rajtuk, a betonhoz csapkodtuk, keresztkulccsal feszegettük őket – szerencsénk, hogy nem volt a közelben biztonsági őr.

C&S: A jövőt illetően van olyan darab, amit mindenképpen szeretne színpadra vinni?Cortés

Sebastián: Színdarabot is keresünk a következő közös előadáshoz, de jelenleg nem színházi szövegek foglalkoztatnak elsősorban, hanem egy nagyregény három szereplős, kamaraszínházi adaptációja, és egy újságcikk, amelyből remélem egyszer monodráma lesz.

Kérdések Bach Zsófiához:

C&S: Mennyire volt megterhelő ennyi karaktert ilyen rövid idő alatt megszemélyesíteni?

Bach Zsófiához: Egyáltalán nem volt megterhelő, valahogy együtt alakultak a szituációval, és nagyon sokat segítettek Sebastián ötletei. Nagyon türelmes volt velem, hagyta, hogy érleljem magamban a dolgokat. Én pedig hittem abban, amit gondolt és igyekeztem rímelni rá, mígnem már az enyém is lett egy-egy karakter.

Forrás: Fotóspróba

C&S: Lélekben és a gyakorlatban mennyi felkészülést igényel egy ilyen darab, amiben nem egyetlen szerepet játszik az ember?

Bach Zsófiához: A koncentrációs szint talán ugyanaz. Az ember a darab egészét tölti meg a figyelmével és jelenlétével, csak éppen nem egyetlen figurában. Amit érdekes különbségként észrevettem, hogy sokkal jobban igényeltem a partnereim társaságát a színpadra lépés előtti utolsó feszült pillanatokban, mint általában. Ez biztos abból ered, hogy rendkívüli módon össze kell hangolódunk.

C&S: Van esetleg kedvence a jelenetek közül? Ha igen, melyik az és miért?

Bach Zsófiához: Igen van, a *Széttrancsírozni Velencét* című szösszenet. Sebastián rengeteget segített ebben a jelenetben. Egy olyan karaktert formálhattam meg, amire korábban nem volt lehetőségem. A kedvenc instrukcióm: „Ez a Puszták Boszorkánya fiatalon, amikor még jó nő

volt”. Aki nem ismeri Hayao Miyazaki művészetét, az nem érti ezt a csodás mondatot. Azonban, ha megnézi a *Vándorló Palota* (*Howl's Moving Castle*, 2004) című filmet, nem csak orvosolhatja ezt a problémát, de garantáltan jót is szórakozhat.

Forrás: Fotóspróba

C&S: Mióta játszik a hangszerén?

Bach Zsófiához: Három évet fuvoláztam általános iskolában, de különböző darabokhoz újból előveszem, és mindennapos gyakorlással feltornászom magam. Pont a darab után határoztam el, hogy bevezetem a rendszeres gyakorlást az életembe.

C&S: Van-e olyan szerep, amit a jövőben hezitálás nélkül eljátszana?**Bach Zsófiához:** Hohó, rengeteg! Mása, Irina (Csehov – *Három nővér*); Nyina, Arkagyina, (Csehov – *Sirály*); Sente (*Bertolt Brecht – A szecsuáni jó lélek*); Tündérke (Pintér Béla -Parasztopera); Ljubov Andrejevna, Anya, Ványa (Csehov – *Cseresznyés kert*); Viola, Bohóc (Shakespeare – *Vízkereszt*); Stella, Blanche (Tennessee Williams – *A vágy villamosa*); Laura (Tennessee Williams – *Üvegfigurák*); Alexandra, Julika (Molnár Ferenc – *A hattyú*). Elsőre ennyi jutott az eszembe, de számtalan van még, amikről még magam sem tudok. Azért szerettem nagyon ebben a darabban dolgozni, mert rengeteg színt kipróbálhattam egy olyan rendezővel, aki mindenben segített.